

РЕШЕНИЕ

№ 27793

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5750** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл.145 и сл. от АПК](#) вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на В. Е. А. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. И. Ю. САК, против заповед № 2290318/29.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#), издадена от мл.автоконтрольор в РУ Б., с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#) - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, поради извършено нарушение по чл.174, ал.3, пр. първо от ЗДвП и против заповед № 2290319/29.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#), издадена от мл.автоконтрольор в РУ Б., с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#) - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, поради извършено нарушение по чл.174, ал.3, пр. второ от ЗДвП.

В жалбата се развиват оплаквания за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в противоречие с материалния закон и при липсата на фактическите предпоставки за това. От съда се иска да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед.

В с.з., жалбоподателката, редовно призована се явява лично и заедно с процесуалния си представител и поддържа жалбата на инвокираните в нея основания.

Ответникът по жалбата – не взема становище по същата.

От фактическа и правна страна.

Жалбата е подадена в срок, от процесуално легитимирана страна - адресата на акта, който е неблагоприятно засегнат от него, при наличие на правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество, тя се явява основателна.

С всяка от процесните две заповеди е наложена мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, според която разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, пренесена в конкретния случай се прилага следната принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца на водач, като с първата е изпълнена хипотезата на чл.174, ал.3, пр.1, касаеща отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не са изпълнени предписанията за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологична проба за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол, а с втората ПАМ е изпълнена хипотезата на чл.174, ал.3, пр.2, касаеща отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в кръвта и не са изпълнени предписанията за химично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози.

С оглед избягване преповтаряне на мотиви в настоящото решение, съдът ще разгледа основанията за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б."б" ЗДвП, като изложи общи мотиви за всяка от издадените ПАМ, съобразявайки двете хипотези на чл.174, ал.3, пр.1 и 2 от ЗДвП.

В хода на административното производство по издаване на оспорените ИАА управлението на МПС след употребата на алкохол респ. употреба на наркотици или техни аналози следва да бъде безспорно установена по реда на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Според [чл.172, ал.1 от ЗДвП](#), принудителните административни мерки по чл.171, т.1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорените два административни акта са издадени от компетентен орган, видно от представената по делото заповед № 3013-4401/09.10.2024 г. на директора на ОДМВР - М., с която същият, като ръководител на структура на МВР, определена като служба за контрол по ЗДвП, е оправомощил длъжностни лица от ОДМВР - Б. да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Сред тези длъжностни лица (т.10 от заповедта) е и издалият оспорения административен акт младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" при Областна дирекция на МВР – Б.. По изложените съображения следва да се приема, че оспорените заповеди са издадени в условията на предвидена в закона делегация и в рамките на материалната и териториална компетентност на органа – неин издател.

Всяка от заповедите е в писмена форма и има реквизитите, предвидени в [чл.59, ал.2 от АПК](#). Изпълнено е изискването на [чл.172, ал.1 от ЗДвП](#) и чл.59, ал.2, т.4 от АПК за нейното мотивиране чрез излагане на правните и фактически основания за издаването ѝ. В обжалваните заповеди нарушението, което е основание за прилагане на ПАМ, е описано ясно и точно, като са посочени всички негови фактически признаци, включително време, място, начин на извършване. Разпоредителната част на акта също е ясно, точно и конкретно формулирана. При издаване на

заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Видно от представената по делото административна преписка, на 29.03.2026 г., около 19.05 ч., в [населено място], общ.Б., обл. М., жалб. А. е управлявала лек автомобил "А. А8" с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка от контролен орган по ЗДвП, отказва да бъде изпробвана за употреба на алкохол, респ. за употреба на наркотични вещества или техните аналози. На водача е издаден талон за изследване № 286540 и талон №286541, съгласно които е следвало да се яви във ФСМП [населено място] до 22:45 на 29.03.2026 г. за да даде кръв за изследване, в срок от 90 минути от връчване на талоните, като същите са й били връчени в 21:15 часа, което е удостоверено с подписа на оспорващия. Или явяването с оглед на предписанията по талона е следвало да стане в срок до 22:45 часа на 29.03.2026 г. Видно от представената служебна бележка на л. 20 от делото издадена от ФСМП Б. не се е явила и не е дала кръвна проба. Видно от протокола от ВМА на л.21 от делото издаден от ВМА се е явила на 30.03. в 3 ч. като поради това е отказано вземането на проба.

Жалбоподателката възразява, че не е могла да се яви в посочения час, тъй като, поради факта, че е била с отнето свидетелство за управление на МПС, е търсила човек от [населено място] да дойде до [населено място] и да я вземе за да я закара да даде проба. Още с жалбата, а и в с.з. навежда твърдения, че времето предоставено и да даде кръвна проба било твърде кратко и поради това не е успяла да даде проби, поради което и не би следвало да понася отговорност за това. Това нейно възражение съдът приема за основателно и доказано и с оглед събраните гласни доказателства чрез разпит на св. М., който в с.з. заяви, че са направили опити жалбоподателката да даде кръв както в Б., така и в С., но тези опити са били неуспешни поради отдалечеността от [населено място], от където е трябвало да дойде човек, който да ги закара за да даде кръв за изследване.

Описаните в съставения при проверката АУАН серия ГА № 4884568 от 29.03.2026 г. и АУАН серия ГА № 4884569 от 29.03.2026 г. фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по [чл. 5 ал.3 т.1 пр.1 от ЗДвП](#) съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорените заповеди. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен от компетентно длъжностно лице АУАН, който съгласно [чл.189, ал.2 от ЗДвП](#) към цитирания релевантен момент има обвързваща доказателствена сила, а според разпоредбата на [чл.171, ал.1, изречение първо от АПК](#) доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган имат сила и пред съда, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху оспорващия заповедта за прилагане на ПАМ. Действително при констатиране на нарушение като описаното в двата АУАН административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да наложи ПАМ. Същевременно обаче адм.орган е бил известен за издадения талон за медицинско изследване на кръвта за установяване на концентрацията на наркотични вещества или техни аналози. Процесната ЗППАМ е издадена преди резултата от медицинското и химическо изследване на кръвната проба и в този случай при възражение относно фактическите констатации в АУАН, а именно за това е издаден и талона за медицинско изследване, разпоредбата на [чл. 35 от АПК](#) да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая задължава органа да предприеме действия в този смисъл. В конкретния случай, административният орган е пристъпил към прилагане на ПАМ, без да изчака резултатите от медицинско изследване, чийто резултати са решаващи съгласно [чл.174 ал.4 от ЗДвП](#), предвид факта, че и АУАН и ПАМ са издадени в една и съща дата, което само по себе си е нарушение на процедурата по издаването им.

Процесните заповеди са издадени за нарушение, установено въз основа на посочените в тях АУАН, като в тежест на ответника е да установи съществуването на фактическите основания,

посочени в процесния ИАА, препращащ към съставения АУАН.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че обективно е реализирана хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, тъй като в текста на цитираната разпоредба, изр. последно, законодателят изрично е посочил, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от същия закон, установените стойности са определящи, но само ако е спазен реда на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. В случая обаче не се установява към момента на налагане на двете ПАМ – 29.03.2026 г. въпросното изследване от кръвната проба на оспорвания да е било налично.

Действително предвид факта, че проверката е извършена в [населено място], което е извън населеното място, в което жалбоподателят е следвало да даде кръвна проба, постоянния адрес на жалбоподателката - [населено място] и необходимостта да дойде кола от С., която да я закара до мястото където да даде проба в [населено място], то същият има право да даде такава до изтичане на максималния срок от 120 минути, / указано в разпоредбата на чл.6, ал.6, т.2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози/, и е следвало да се яви най-късно до 23.25ч., или в указаното в талона време. Все пак съгласно чл.6 ал.7 от Наредбата крайния срок за явяване се определя от контролния орган, но в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. Действително конкретната отдалеченост от мястото, където трябва да се вземе пробата предполага пътуване пешеходно, с такси и с превоз на близки или приятели и изисква технологично време. В този смисъл като доказателства за наличие на обективни пречки за съобразяване на определения от контролните органи срок за явяване за вземане на проба от кръв по делото, съдът изцяло кредитира показанията на разпитания по делото свидетел, както в частта относно използвания транспорт, така и в частта относно явяването на лицето в Болницата в [населено място] около 23 ч.

С оглед изложеното издадените ПАМ са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

При този изход на спора и с оглед своевременното направено искане за присъждане на разноски съдът дължи произнасяне. В случая са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗА и на адвоката, оказал безплатна правна помощ следва да бъде присъдено възнаграждение в размер от 510 евро, определен в съответствие с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и 110 евро ДДС по чл. 8, ал. 3 вр. с параграф 2а от допълнителните разпоредби на Наредбата.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Е. А. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. И. Ю. САК - заповед № 2290318/29.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#), издадена от м.автоконтролър в РУ Б., с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#) - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, поради извършено нарушение по чл.174, ал.3, пр. първо от ЗДвП и

заповед № 2290319/29.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б.“б” от ЗДвП](#), издадена от мл.автоконтрольор в РУ Б., с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по [чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП](#) - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, поради извършено нарушение по чл.174, ал.3, пр. второ от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР М. да заплати на адв. И. Ю. от Софийска адвокатска колегия сумата от 620 евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА ОД на МВР М. да заплати на В. Е. А. с ЕГН [ЕГН] сумата от 10,22 евро, представляваща разноски за заплатена държавна такса.

Решението е окончателно.